

ת"פ 58408/11/21 - שיטת מדיה גרופ בע"מ, מאיר שטרית, רות שטרית נגד יוגב חלפון

בית משפט השלום בבית ים

תפ"מ 58408-11-21 שיטת מדיה גרופ בע"מ ואח' נ' חלפון
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 7

בפני כבוד השופט יגאל נמרודי
התובעים/המשיבים

1. שיטת מדיה גרופ בע"מ
2. מאיר שטרית
3. רות שטרית

נגד
הנתבע/המבקש

יוגב חלפון

החלטה

לפניי בקשה לביטול פסק-דין:

בעלי הדין ועיקר טענות הצדדים

1. פסק הדין ניתן ביום 19.1.2022. עניינו פינוי מושכר (המושכר מהווה דירת מגורים ומשרד עורכי דין; הפינוי נקבע ליום 3.2.2022). התביעה הוגשה בשלהי חודש נובמבר 2021, עילתה אחת: ביום 30.12.2021 מסתיימת תקופת השכירות והנתבע הודיע כי אין בדעתו לפנות את המושכר, מאחר ולשיטתו - על-אף הכתוב בהסכם השכירות - הוסכם בעל-פה על הארכת תקופת השכירות לשנה נוספת.
2. הנתבע הוזמן כדין לדיון. השתתפותו בדיון אמורה הייתה להתקיים בהיוועדות חזותית. **הוא הודיע כי הוא לא יתייצב לדיון.** הדיון התקיים בהיעדרו, ופסק-הדין ניתן הן על יסוד היעדרותו מהדיון, הן לגופם של דברים.
3. הנתבע טען כי דין פסק-הדין להתבטל. הוא שב על טענותיו, לפיהן מצבו הבריאותי לא אפשר לו להשתתף בדיון, והיה על בית המשפט לדחות את מועד הדיון. משלא נדחה הדיון, הגיעה אחותו לביתו, על-מנת לטעון במקומו בהיוועדות החזותית, אלא שמזכירות בית המשפט לא חיברה אותו למערכת, ובכך לא ניתנה לו הזדמנות להשתתף בדיון. לגופם של דברים: הנתבע עמד על טענתו כי הן התובע 2, הן התובע 3 הסכימו להאריך את תקופת השכירות עמו לשנה נוספת. הנתבע הביע הסתייגות מעצם ההימנעות של התובע 3 מלהתייצב באופן אישי לדיון.
4. התובעים השיבו לבקשה. הם מתנגדים באופן נחרץ לבקשה. ביחס להיבט המחדל מלהתייצב לדיון: התובעים

הדגישו את עצם שיגור הודעת הנתבע - קודם לדיון - לפיה הוא לא יתייצב לדיון (בהיוועדות החזותית), וכי ביום הדיון לא נעשה כל ניסיון ליצור קשר עם ב"כ התובעים או עם התובע 2 ולהתירע על קושי להתחבר למערכת ה-V.C. לגופם של דברים: התובעים שבו וטענו, כי אין יסוד לטענה בדבר הארכת תקופת השכירות לשנה נוספת.

הדין

5. הזכות לביטול פסק דין שניתן במעמד צד אחד בערכאה ראשונה נתפסת כחלק מזכות הגישה לערכאות (על זכות הגישה לערכאות ראו ע"א 733/95 **ארפל אלומיניום בע"מ נ' קליל תעשיות בע"מ**, פ"ד נא(3) 577, 631-632 (1997)). על בית המשפט לאזן בין מימוש זכות הגישה לערכאות ובין האינטרס הציבורי מערכתי שניהול תכליתי ויעיל של מערכת המשפט.
6. בקשה לביטול פסק דין שניתן במעמד צד אחד תיטוב על אחת או שתי עילות ביטול נפרדות: ביטול מחובת הצדק וביטול לפי שיקול דעת של בית המשפט (רע"א 8292/00 **יוספי נ' לוינסון** (27.2.2001)). עילת ביטול מחובת הצדק תקום אם נפל בפסק הדין פגם דיוני היורד לשורשו של ההליך. בדרך כלל מדובר בפגיעה ביכולתו של מבקש הביטול לטעון את טענותיו נגד התובענה בדיון המקורי בשל אי המצאה כדיון של כתב התביעה או של הזימון לדיון. משנפל פגם בהמצאה, אין נפקא מינה אם ההחלטה שניתנה הייתה נכונה או צודקת לגוף העניין: פגם זה מצדיק כשלעצמו את ביטולה (ע"א 713/75 **פרנקל נ' קאופמן**, פ"ד ל(3) 453, 449 (1983); ע"א 5000/92 **בן ציון נ' גורני**, פ"ד מח(1) 835, 830 (1994); רע"א 8864/99 **אנקווה נ' מעוז חברה לביטוח בע"מ**, פ"ס 4 (29.10.2000)). אף אם לא נפל פגם דיוני כאמור, בית המשפט רשאי לבטל פסק דין שניתן במעמד צד אחד לפי שיקול דעתו (ע"א 5000/92 **בן ציון נ' גורני**, פ"ד מח(1) 830 (1994)). בית המשפט יבחן שני שיקולים: השיקול הראשון נוגע לסיבה למחדל, והשיקול השני נוגע לסיכויי ההליך שעל הפרק (רע"א 1958/00 **נדב נ' סלון מרכזי למכונות כביסה וטלוויזיה בבית אל על**, פ"ד נה(5) 43 (2001)). בין שני השיקולים מתקיימת "מקבילית כוחות": ככל שהתשובה לאחת השאלות משכנעת יותר ובעלת משקל, כך קטן המשקל הדרוש לתשובה לשאלה האחרת (ע"א 3645/92 **קלנר נ' לופוביץ**, פ"ד מז(4) 139, 133 (1993)). רוב המשקל מוקנה לסיכויי ההליך.
7. בנוגע לשיקול הראשון נפסק כי אם אי ההופעה נבעה מצירוף נסיבות חריג, מאי הבנה או מהיסח דעת, ואף מרשלנות של המבקש, אולם המבקש עמד בתנאי השני, יטה בית המשפט לבטל את פסק-הדין ולאפשר לדון במחלוקת לגופה. ככלל, התרופה לצד שכנגד תהיה הטלת הוצאות על מבקש הביטול (ע"א 32/83 **אפל נ' קפח**, פ"ד לז(3) 431 (1983)). אשר לשיקול השני נפסק כי די בכך שהמבקש יראה סיכוי אפשרי להצליח בהליך.
8. ביחס לשיקול הראשון נפסק כי אם התנהגות המבקש אינה רשלנית בלבד, אלא עולה כדי התעלמות מדעת מההליך המשפטי ומגלה יחס של זלזול כלפי חובתו כבעל דין, כלפי בית המשפט או הצד שכנגד, לא תמיד יוכל לכפר על מחדליו בתשלום הוצאות, אפילו הראה סיכויי הצלחה. ראו לעניין זה:

רע"א 2657/11 **גריסרו נ' ברמן** (18.6.2012):

"אכן, יש להבחין בין מקרים בהם סיבת היעדרות נעוצה באי הבנה, היסח דעת, צירוף נסיבות אומללות או אף בשל רשלנות מסוימת, לבין היעדרות שמקורה בזלזול בבית המשפט וללא כל סיבה סבירה [...].

דעתי היא, כי המקרה דנא הוא אחד המקרים בהם יש ליתן משקל גבוה יותר להתנהלות שהביאה להיעדרות המבקשים מהדין ולדברים שבאו לאחר מכן. נקבע כאמור, כי התנהלותם של [...] לקתה בזלזול של ממש בבית המשפט ובהליך. על רקע זה, איני סבור שסיכויי התביעה הינם כאלה המצדיקים את ביטול פסק הדין. [...] ודוקו, גם אם סיכויי התביעה אינם "דלים" כפי שקבע בית המשפט המחוזי [...] הרי שבהתחשב באמור לעיל אודות התנהלותם [...] ודאי לא מצאתי כי מדובר בסיכויים גבוהים במידה המצדיקה התערבות בהחלטת בית המשפט המחוזי";

רע"א 1957/12 חלה נ' כהן (22.5.2012):

"מערכת המשפט העמוסה לעייפה אינה יכולה לגלות סובלנות ואורך רוח כלפי התנהלות מזלזלת ומניפולטיבית מצד בעלי דין. "יומו" של חלה בבית המשפט ניתן לו, אך הוא בחר, מסיבות השמורות עימו, שלא לנצלו. אין הוא זכאי שתינתן לו הזדמנות נוספת, שהאפשרות לקבלה שמורה לאותם מקרים בהם הייתה סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות. יתרה מכך, אפילו אי ההתייצבות נובעת מרשלנות, יהיו מקרים בהם תינתן לבעל הדין הרשלה הזדמנות נוספת, בדרך כלל בכפוף לחיוב בהוצאות. בכך יינתן ביטוי לזכות הגישה לערכאות. ברי כי השאיפה היא לעשות משפט צדק תוך מתן הזדמנות לבעלי הדין להציג בבית המשפט את מלוא ראיותיהם וטענותיהם. אלא שאין להשלים עם התנהגות המסכלת ביועין ובעזות מצח את האפשרות לקיים הליך משפטי תקין. בענייננו מדובר במקרה מובהק של "התעלמות מדעת" מההליך מצד בעל דין. אכן, הסנקציה שננקטה כלפי חלה אינה קלה. יתכן שהדבר יגרום לו לפגיעה כלכלית ממשית. אלא שכל זאת היה אמור להיות ברור לחלה בטרם החליט שאין הוא מתייבב בבית המשפט. לא ניתן, אפוא, לומר שבית המשפט טעה בהחליטו שלא לבטל את פסק הדין";

"המקרה דנא הוא, אפוא, מקרה של אי ההתייצבות שאינה אלא "התעלמות מדעת" מההליך המשפטי, מה שהצדיק את דחיית הבקשה לביטול פסק הדין שניתן נוכח אותה אי ההתייצבות, ומטעם זה בלבד, אף ללא בחינת טענות ההגנה של חלה";

"גם אם לא ניתן לשלול את האפשרות שלחלה סיכויי הגנה, אין הדבר מצדיק לקבל את בקשתו לביטול פסק הדין שניתן נוכח אי ההתייצבות, בשל העובדה שלא הייתה כל הצדקה לאי ההתייצבות";

רע"א 706/15 המועצה המקומית באר יעקב נ' שלו (22.4.2015):

"לכך יש להוסיף כי התנהלותם המזלזלת של המבקשים לא הסתכמה בכך, והתבטאה גם בהתנהלותם של המבקשת 3 שבחרה לא להתייבב לדין שנקבע בשל "עומס פגישות", למרות החלטה מפורשת של בית המשפט קמא הדוחה את בקשתה לדחיית מועד הדין ומורה לה להתייבב במועד שנקבע ולהיחקר על תצהירה.

בדין קבע, אפוא, בית המשפט המחוזי כי התנהלותם של המבקשים מלמדת על זלזול בבית המשפט ובהוראותיו וכי התנהלותם מכריעה את הכף לחובתם ומאפילה על השיקול הנוגע לסיכויי הגנתם. עם זאת ובבחינת למעלה מן הצורך בחן בית המשפט גם את שאלת סיכויי ההגנה והגיע למסקנה כי אף הם אינם מצדיקים את ביטול ההחלטה שניתנה. נימוקיו של בית המשפט המחוזי בעניין זה מקובלים עלי אף

הם ולא ראיתי מקום להתערב בהם";

רע"א 1838/16 החבובות חנות הצעצועים בע"מ נ' מדינת ישראל (9.5.2016):

"עם זאת, ועל אף הנטייה הליברלית בפסיקה להחליט על ביטולו של פסק דין שניתן במעמד צד אחר, עדיין קיימים מקרים קיצוניים בהם יש להעדיף את האינטרס הציבורי של סופיות הדין והצורך למצות את ההתדיינות על פני עניינו האישי של מבקש הביטול, אשר הביא במו ידיו למצב זה, בחוסר תום לב ותוך זלזול בוטה בכללים הדיוניים של מערכת המשפט [...]. המקרה שלפנינו הוא אחד ממקרים אלה".

יישום הדין על העניין הנדון

9. בקשות הנתבע לדחות את מועד הדיון נדונו והוכרעו. החלטות בית המשפט בסוגיה הן מפורטות ובהירות. דחיית הבקשות אינה יכולה להקים עילה לקבל את הבקשה הנוכחית. הוריתי על שמיעת חקירת הנתבע בדרך של היוועדות חזותית - כשהנתבע אינו נדרש להופיע פיזית באולם הדיונים, ויש לבחון את הסיבה למחדלו של הנתבע. הנתבע טען כי מזכירות בית המשפט לא פעלה לחיבור הנתבע למערכת. אם נכונה עמדתו, המשמעות היא כי יש להורות על ביטול פסק-הדין מחובת הצדק, ולמעשה - ללא צורך להידרש לשאלת ההגנה.

לגופם של דברים: אני דוחה - מכל וכל - את הטענה למחדל כלשהו של מזכירות בית המשפט. הנחיות באשר לאופן ההתחברות למערכת הובאו בהחלטתי מיום 16.1.2022. ביום הדיון ויידא בית המשפט כי המערכת פועלת באופן תקין. בשום שלב לא נעשה ניסיון התחברות. לא הייתה כל אינדיקציה לכך. באותו בוקר התקיימו שני הליכים לפני בתיקיו של הנתבע. בית המשפט הקפיד כי בכל תיק תהיה ערוכה המערכת לקליטת התחברות של הנתבע, בהתאם לקישור המתייחס לתיק הרלוונטי. בנוסף, פסק-הדין נכתב בלשכה, לאחר הפסקה בדיון, והוא הוזן בתיק בשלב מתקדם, זמן רב לאחר שעת הדיון, באופן שהייתה שהות ממושכת מאוד להודיע על "תקלה" כלשהי בהתחברות. עד לרגע בו הוזן פסק-הדין בחן בית המשפט האם הוגשה בקשה כלשהי לתיק. בקשה לא הוגשה. פרטי ב"כ התובעים והתובע 2, שנכחו בדיון, בוודאי ידועים לנתבע. ניתן היה בנקל ליצור עם מי מהם קשר טלפוני ולהודיע כי ניסיון חיבור למערכת לא צלח. הנתבע אינו טוען אילו ניסיונות נעשו על ידו להתחבר למערכת. משתמע מהאמור בסעיף 6 לבקשה כי הנתבע המתין ליצירת קשר טלפוני של המזכירות לצורך חיבורו. אם אכן זו כוונת הנתבע - פרט לכך שהדברים לא נכתבו באופן בהיר, הרי שלא הייתה אמורה להתבצע כל פנייה מוקדמת כאמור. הנחיות בית המשפט באשר לאופן ההתקשרות הובאו בהחלטה מיום 16.1.2022. הנתבע לא פעל על-פיהן.

בנוסף: גרסת הנתבע והעדה מטעמו כי היה בדעת הנתבע להשתתף בהליך אינה מהימנה עליי. קביעה זו בעינה עומדת, אף בלא עדות של הנתבע והעדה מטעמו בבית המשפט. קביעה זו נסמכת על התנהלות מוקדמת יותר של הנתבע, שהודיע, באופן ברור, כיצד בדעתו לנהוג. כך הודיע הנתבע לבית המשפט:

הודעה מיום 17.1.2022:

הנתבע שיגר הודעה, בה ציין - בכותרת - כי הוא לא ישתתף בדיון. זו הייתה כותרת ההודעה:

"הודעה מטעם הנתבע שלא ייקח חלק בדיון עקב מצבו הרפואי"

הודעה מיום 18.1.2022:

"הודעה"

הנתבע מודיע לביהמ"ש כי הוא רואה בקיום הדיון בלעדיו פגיעה קשה בזכויותיו, כשביהמ"ש נפגש עם צד אחד ומתדיין עימו בלעדיו, כשהוא יודע שהצד שכנגד אינו יכול לקחת חלק בדיון עקב תאונת דרכים קשה שעבר, ומשכך, תמוה מאוד הקביעה שיתקיים הדיון בהיעדרו של הנתבע.

[...]

לפיכך, ולאור האמור, ההחלטה שלא לדחות את הדיון ולקיימו בהעדרו של הנתבע שמייצג את עצמו, הינה החלטה מעוולת".

10. בהודעה מיום 17.1.2022 הודיע הנתבע כי הוא לא ישתתף בדיון. אמר - ועשה. גם מההודעה הנוספת, מיום 18.1.2022 (יום לפני הדיון), היה ברור כי הנתבע לא יופיע לדיון. הודעה זו חמורה יותר, בשל תוכנה ולשונה.

התנהלות זו של הנתבע מלמדת, כי הוא לא התכוון כלל ליטול חלק בהליך, וממילא - לא ניסה להתחבר למערכת ה-V.C.. ממילא, לא הוכח, אף לא נטען, כי הנתבע פעל בהתאם להנחיות מיום 16.1.2022.

11. התנהלותו כאמור של הנתבע היא התנהגות חריגה באופן קיצוני ומקוממת. בהחלטתי מיום 17.1.2022 ציינתי כי "מערכת משפט חפצת חיים אינה יכולה להשלים עם הודעה של בעל דין שאינה עולה בקנה אחד עם החלטות ברורות שנתן בית המשפט". דברים אלו יפים גם עתה. משבחר הנתבע לנהוג כפי שנהג - עליו לשאת בתוצאות בחירתו. התנהלותו עולה כדי זלזול בהליך המשפטי, בחובותיו כלפי בעלי דינו - התובעים, מהם שכר את המושכר, וכן בחובותיו כבעל דין כלפי בית המשפט. התנהגות כאמור - התחמקות **ביודעין** מלהתייצב לדיון משפטי בתביעה לפינוי מושכר - מצדיקה לדחות את הבקשה, אף מבלי להידרש לבחינת סיכויי ההגנה.

12. אף אם אבחן האם קיימת עילה לבטל את פסק-הדין על יסוד שיקול הדעת המסור לבית המשפט, דין הבקשה להידחות. עילת ביטול כאמור נסמכת על שני שיקולים. אף שהשיקול בדעת סיכויי ההגנה הוא השיקול העיקרי, על הנתבע להניח גם הסבר באשר למחדל מלהתייצב לדיון. משדחיתי את הסברו של הנתבע - נותר הנתבע ללא הסבר כלשהו. אחד משני התנאים אינו מתקיים, והמשמעות היא כי גם בחינה של הבקשה במישור כאמור מצדיקה לדחות את הבקשה.

13. את טענות הנתבע באשר להימנעות התובעת 3 מלהתייצב לדיון אין לקבל. ישנם שלושה תובעים. אין הכרח כי התביעה תיתמך בתצהיר של כל תובע. התובע 2, הוא לבדו, הגיש תצהיר. הוא התייצב ונחקר. בהיעדר תצהיר מטעם התובעת 3, היא עצמה לא אמורה הייתה להתייצב. האם מלכתחילה היה עליה להגיש תצהיר? לשאלה זו יש להשיב בשלילה, שהרי עד להגשת כתב ההגנה לא טען הנתבע כי התובעת 3 היא זו שנתנה לנתבע הסכמה להאריך את תקופת השכירות בשנה. גרסת הנתבע ביחס למתן ארכה נטענה לראשונה בהודעת דוא"ל מיום

18.11.2021. כך כתב הנתבע: "מרשיך מסתיר מפניך את העובדה שלפני שנה (כשביקשתי לצאת מהנכס ולעבור לנכס אחר), **הוא** זה ששכנע אותי להישאר בנכס לתקופה של שנתיים נוספות" (ההדגשה אינה במקור - י.נ.; נספח 6 לכתב התביעה). התובעת 3 אינה נזכרת במכתב כמי שנתנה הסכמתה להארכת תקופת השכירות.

אכן, בכתב ההגנה ציין הנתבע (בשפה רפה) כי ההסכמה להאריך לנתבע את תקופת השכירות ניתנה על ידי "התובעים" (פסקה ד', בעמוד 2). עם זאת, בשלב זה - כשהטעון הובא לראשונה בכתב ההגנה (כשכתב ההגנה הוגש באיחור, על אך ארכה), הטעון אינו מפורט, הוא סותר טענה קודמת, שמייחסת את אותה הסכמה לתובע 2 בלבד, והנתבע ממילא הודיע כי הוא לא יתייצב לדיון בעניינו, לא הייתה דרושה עדות של התובעת 3 בדיון.

נימוקים מפורטים נוספים המתייחסים למישור ההגנה הובאו בפסק הדין. כאמור, פסק הדין מנומק, וההכרעה אינה מבוססת רק על הימנעות הנתבע מלהתייצב לדיון. לא ראיתי צורך לחזור על הדברים. גם כשבוחנים את טענת ההגנה, בדבר מתן הסכמה להארכת המועד, סיכויי הטענה להתקבל - לאחר שמיעת עדות הנתבע - נמוכים ביותר. בחינה של מכלול נסיבות העניין אינה מקימה עילה לבטל את פסק-הדין.

14. יפים לעניינו דברי בית המשפט העליון ברע"א 5646/13 **שלום נ' מדינת ישראל** (28.8.2013):

"אין להשלים עם מצב של תפיסת חזקה במושכר, גם אם מדובר בדירת מגורים, תפיסת חזקה שלכאורה אינה כדין, תוך גרימת נזקים ממשיים למשכיר, בחסות משיכת זמן בטיעונים משפטיים פרוצדוראליים, שאין מאחוריהם טענות הגנה של ממש לגופו של עניין. לשם התמודדות יעילה עם מצבים קשים אלה, נוסף בשנת תשס"ט לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 פרק ט"ז 4 (תקנות 215 - 215ג) שכותרתו "תביעה לפינוי מושכר". סדרי הדין שנקבעו לעניין זה כוללים לוחות זמנים "הדוקים" ומטילים חובות שונים על בעלי דין, שהמבקש לא עמד בהם, ומכאן החלטתו של בית משפט השלום. התקנות האמורות מבטאות בצורה ברורה את המגמה שלא לאפשר לשוכרים להביא למשיכת הליכי פינוי, ויש להביא מגמה זו לידי ביטוי גם במקרה דנא".

סיכום

15. הבקשה נדחת. פסק הדין נותר על כנו. איני מוצא עילה או הצדקה לעיכוב ביצוע פסק הדין.

16. הנתבע יישא בהוצאות ובשכר טרחת ב"כ התובעים על סך 5,000 ₪. התשלום ייעשה בתוך 30 יום.

המזכירות תשלח את החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"ב, 30 ינואר 2022, בהעדר
הצדדים.